

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.04.2007, sp. zn. 29 Odo 460/2005, ECLI:CZ:NS:2007:29.ODO.460.2005.1

Číslo: 11/2008

Právní věta: Prohlášením konkursu na majetek jednoho z manželů, kteří jsou společnými členy družstva, zaniká ve smyslu ustanovení § 231 obch. zák. i členství druhého manžela v družstvu; tytéž účinky má nařízení výkonu rozhodnutí postižením členských práv a povinností vůči jednomu z manželů nebo vydáním exekučního příkazu k postižení členských práv a povinností vůči jednomu z manželů po právní moci usnesení o nařízení exekuce. Správce konkursní podstaty není osobou aktivně věcně legitimovanou k podání žaloby o zrušení práva společného nájmu bytu úpadce a jeho manžela.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.04.2007

Spisová značka: 29 Odo 460/2005

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Konkurs

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudkem ze dne 13. 9. 2004 O k r e s n í s o u d v Pelhřimově zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (jako správkyňe konkursní podstaty úpadce Ing. J. K.) domáhala vůči žalované (manželce úpadce) zrušení práva společného nájmu družstevního bytu (číslo 29, o velikosti 1 + 4, včetně příslušenství v 9. podlaží domu čp. 1334 v H.) manžely.

Soud prvního stupně vzal za prokázáno, že pozdějšímu úpadci vzniklo – ve shodě s ustanovením § 703 odst. 2 obč. zák. – v průběhu manželství se žalovanou (jež dosud trvá) právo společného nájmu předmětného družstevního bytu manžely, jakož i společné členství ve SBD P. (dále též jen „bytové družstvo“). Posléze uzavřel, že prohlášením konkursu na úpadcův majetek sice došlo podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. k) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), k zániku společného jmění manželů K., režimu tohoto ustanovení však nepodléhá zrušení práva společného nájmu družstevního bytu podle § 705 odst. 2 obč. zák. Zrušení práva společného nájmu bytu totiž není vázáno na zánik společného jmění manželů, nýbrž na rozvod manželství a na absenci dohody rozvedených manželů. Aktivně věcně legitimováni k podání žaloby podle § 705 odst. 1 obč. zák. jsou tedy pouze rozvedení manželé (a jen oni jsou účastníky řízení o takové žalobě); aktivní legitimaci správkyňe konkursní podstaty k podání takové žaloby nelze odvozovat ani z ustanovení §

14 odst. 1 písm. a) a k) ZKV. V posuzované věci nadto není splněna ani podmínka rozvodu manželství.

K odvolání žalobkyně *K r a j s k ý s o u d* v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozsudkem ze dne 21. 12. 2004 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně. Odvolací soud neměl na rozdíl od soudu prvního stupně za „najisto postavený“ skutkový stav věci, poukazuje na to, že smlouvu o nájmu družstevního bytu uzavřela (4. 5. 2002) s bytovým družstvem pouze žalovaná, dle jejíhož tvrzení v odvolacím řízení měli s pozdějším úpadcem byt v nájmu již od roku 1989 a pozdější úpadce se vzdal členství a práv k bytu v její prospěch. Zda tomu tak skutečně bylo a jaké důsledky by takové právní úkony mohly přinést, však podle odvolacího soudu není třeba řešit, ob stojí-li jako správný závěr o nedostatku aktivní věcné legitimace žalobkyně.

Následně odvolací soud poukázal na to, že institut společného nájmu bytu je zakotven v ustanoveních § 703 a násl. obč. zák., tedy v oddíle IV., hlavě VII., části VIII. občanského zákoníku, upravující závazkové právo, a společné jmění manželů upravuje jiná část občanského zákoníku (konkrétně část II., hlava II., o spoluvlastnictví). Z ustanovení § 143 obč. zák. pak podle odvolacího soudu neplyne, že by do společného jmění manželů patřil i společný nájem manželů k bytu. Stejně tak nezmiňuje institut společného nájmu žádné ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání (ať již samostatně nebo v souvislosti se společným jměním manželů) Všechna dotčená ustanovení (§ 14 odst. 1 písm. k/, § 26 a § 26a ZKV) pojednávají jen o společném jmění manželů (jeho zániku či vypořádání). Již z těchto právních souvislostí je dle odvolacího soudu zřejmé, že žádné ustanovení hmotného práva nepřiznává žalobkyni právo domáhat se jako správce konkursní podstaty zrušení práva společného nájmu družstevního bytu manželů, svědčího úpadci a jeho manželů.

Okresní soud – pokračuje odvolací soud – správně uvedl, na jaké podmínky je vázáno zrušení práva společného nájmu bytu manželů; kromě toho je ovšem pojmově vyloučeno spojovat zánik společného jmění manželů (nastalý ve smyslu § 14 odst. 1 písm. k/ ZKV prohlášením konkursu na majetek jednoho z manželů) se zrušením práva společného nájmu bytu manželů podle § 705 obč. zák., které je součástí práva závazkového a nepatří (na rozdíl od společného jmění manželů) mezi práva věcná. Ustanovení § 705 odst. 2 obč. zák. pak spojuje zánik práva společného nájmu družstevního bytu manželů s rozvodem manželství společných nájemců. Na těchto úvahách nemůže podle odvolacího soudu ničeho změnit skutečnost, že se společným nájmem družstevního bytu je spojeno i členství společných nájemců v družstvu a že tudíž do společného jmění manželů spadá hodnota práv a povinností s tímto členstvím spojených.

Konečně odvolací soud odmítl tvrzení žalobkyně, že na základě § 14 odst. 1 písm. k), věty za středníkem, ZKV má prohlášení konkursu stejné majetkoprávní účinky jako zánik manželství. Odvolací soud se potud ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že citovaná část označeného ustanovení je vázána pouze na podmínku vyhrazení vzniku společného jmění úpadce a jeho manželů ke dni zániku manželství.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně včasné dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., namítajíc, že je dán dovolací důvod dle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatelka podrobuje kritice úsudek soudů nižších stupňů, že správce konkursní podstaty jednoho z manželů, jimž svědčí právo společného nájmu družstevního bytu, není oprávněn k žalobě o zrušení tohoto práva (nebo k uzavření dohody o jeho zrušení), když zákon o konkursu a vyrovnání přiznává správci konkursní podstaty toliko právo vypořádat společné jmění úpadce a jeho manželů. Tento názor pokládá dovolatelka za mylný a odporující účelu konkursního řízení. Soudy podle dovolatelky nevzaly v úvahu, že úkolem správce konkursní podstaty je zpeněžit majetek a z výtěžku (zpeněžení)

uspokojit věřitele a že k tomu musí učinit i řadu jiných „přípravných“ úkonů, než těch, ke kterým jej výslovně opravňuje zákon. Společný nájem družstevního bytu je podle dovolatelky závazkem, který je nutno (v intencích § 143 obč. zák.) vypořádat v rámci vypořádání společného jmění manželů, dá-li k tomu podnět oprávněná osoba; za tu dovolatelka pokládá i správce konkursní podstaty. Dovolatelka proto požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Se zřetelem k bodu 3. článku II. zákona č. 59/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 4. 2005.

Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., přisuzuje mu (shodně s dovolatelkou) ve věci samé zásadní význam po stránce právní v řešení otázky, zda je správce konkursní podstaty aktivně legitimován k podání žaloby na zrušení práva společného nájmu družstevního bytu manžely, svědčícího úpadci a jeho manželu.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval správností právního posouzení věci odvolacím soudem co do závěru, že správce konkursní podstaty úpadce není aktivně věcně legitimován k podání žaloby na zrušení práva společného nájmu družstevního bytu manžely, svědčícího úpadci a jeho manželu.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Pro právní posouzení věci jsou pak rozhodné především skutkové závěry, podle kterých:

- 1) Dne 28. 9. 1985 uzavřel Ing. J. K. se žalovanou manželství, které trvalo i v době vydání napadeného rozhodnutí.
- 2) Dne 4. 5. 2002 uzavřela žalovaná s bytovým družstvem smlouvu o nájmu předmětného družstevního bytu.
- 3) Usnesením ze dne 13. 3. 2003 prohlásil Krajský soud v Českých Budějovicích konkurs na majetek manžela žalované a správkyň jejího konkursní podstaty ustanovil dovolatelku.

Z ustanovení § 14 odst. 1 ZKV se podává, že prohlášení konkursu má - mimo jiné - tyto účinky:

- a/ oprávnění nakládat s majetkem podstaty přechází na správce. Právní úkony úpadce, týkající se tohoto majetku, jsou vůči konkursním věřitelům neúčinné. Osoba, která uzavřela s úpadcem smlouvu, může od ní odstoupit, ledaže v době jejího uzavření věděla o prohlášení konkursu,
- k/ zaniká společné jmění úpadce a jeho manžela, přičemž ta jeho část, s níž úpadce podnikal,

spadá vždy do podstaty; byl-li vznik společného jmění úpadce a jeho manžela vyhrazen ke dni zániku manželství, má prohlášení konkursu stejné majetkoprávní účinky jako zánik manželství.

Podle ustanovení § 26 odst. 1 ZKV, zaniklo-li prohlášením konkursu společné jmění úpadce a jeho manžela nebo nebylo-li do prohlášení konkursu vypořádáno již předtím zaniklé společné jmění úpadce a jeho manžela anebo nebylo-li do prohlášení konkursu vypořádáno již předtím smlouvou nebo soudem zúžené společné jmění úpadce a jeho manžela, je třeba provést jeho vypořádání.

Ustanovení § 26a odst. 1 ZKV pak určuje, že dnem prohlášení konkursu přechází z úpadce na správce oprávnění uzavřít dohodu o vypořádání společného jmění úpadce a jeho manžela nebo, neprovede-li se vypořádání dohodou, navrhnout vypořádání u soudu. Dohody o vypořádání společného jmění uzavřené úpadcem po prohlášení konkursu jsou neplatné.

Dle ustanovení § 143 obč. zák. společné jmění manželů tvoří

a/ majetek nabytý některým z manželů nebo jimi oběma společně za trvání manželství, s výjimkou majetku získaného dědictvím nebo darem, majetku nabytého jedním z manželů za majetek náležející do výlučného vlastnictví tohoto manžela, jakož i věci, které podle své povahy slouží osobní potřebě jen jednoho z manželů, a věci vydaných v rámci předpisů o restituci majetku jednoho z manželů, který měl vydanou věc ve vlastnictví před uzavřením manželství a nebo jemuž byla věc vydána jako právnímu nástupci původního vlastníka,

b/ závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich, a závazků, jejichž rozsah přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého (odstavec 1).

Stane-li se jeden z manželů za trvání manželství společníkem obchodní společnosti nebo členem družstva, nezakládá nabytí podílu, včetně akcií, ani nabytí členských práv a povinností členů družstva, účast druhého manžela na této společnosti nebo družstvu, s výjimkou bytových družstev (odstavec 2).

Z ustanovení § 705 obč. zák. pak plyne, že nedohodnou-li se rozvedení manželé o nájmu bytu, soud na návrh jednoho z nich rozhodne, že se zrušuje právo společného nájmu bytu. Současně určí, který z manželů bude byt dále užívat jako nájemce (odstavec 1). Nabyli-li práva na uzavření smlouvy o nájmu družstevního bytu jeden z rozvedených manželů před uzavřením manželství, zanikne právo společného nájmu bytu rozvodem; právo byt užívat zůstane tomu z manželů, který nabyl práva na nájem bytu před uzavřením manželství. V ostatních případech společného nájmu družstevního bytu rozhodne soud, nedohodnou-li se rozvedení manželé, na návrh jednoho z nich o zrušení tohoto práva, jakož i o tom, kdo z nich bude jako člen družstva dále nájemcem bytu; tím zanikne i společné členství rozvedených manželů v družstvu (odstavec 2).

Podle ustanovení § 231 obch. zák. členství zaniká písemnou dohodou, vystoupením, vyloučením, prohlášením konkursu na majetek člena, zamítnutím návrhu na prohlášení konkursu pro nedostatek majetku člena, pravomocným nařízením výkonu rozhodnutí postižením členských práv a povinností, vydáním exekučního příkazu k postižení členských práv a povinností po právní moci usnesení o nařízení exekuce nebo zánikem družstva (odstavec 1). Jestliže byl zrušen konkurs na majetek člena z jiných důvodů, než po splnění rozvrhového usnesení nebo pro nedostatek majetku, jeho členství se obnovuje; jestliže již družstvo vyplatilo jeho vypořádací podíl, musí jej do 2 měsíců od zrušení konkursu družstvu nahradit. To platí obdobně i v případě, že byl pravomocně zastaven výkon rozhodnutí postižením členských práv a povinností člena v družstvu nebo pravomocně zastavena exekuce podle zvláštního právního předpisu (odstavec 2).

Vystoupením zaniká členství v době určené stanovami, nejdéle však uplynutím šesti měsíců ode dne, kdy člen písemně oznámil vystoupení představenstvu družstva (odstavec 3).

Výše citovaná ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání, občanského zákoníku a obchodního zákoníku v této podobě platila v době prohlášení konkursu na majetek manžela žalované i v době vydání napadeného rozhodnutí a jde rovněž o jejich stávající znění.

K posuzované problematice Nejvyšší soud především poznamenává, že již v rozsudku uveřejněném pod číslem 68/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek uzavřel, že nabyli-li jeden z manželů za trvání manželství z prostředků patřících do společného jmění manželů obchodní podíl ve společnosti, stává se tím získaný majetek ze zákona součástí společného jmění manželů. Závěr, že uvedené platí i pro členský podíl v bytovém družstvu, se podává přímo z ustanovení § 143 odst. 2 obč. zák., které pro tento případ (na rozdíl od jiného než bytového družstva nebo od obchodní společnosti) zakládá (ve vazbě na ustanovení § 703 odst. 2 obč. zák.) i účast druhého manžela na tomto bytovém družstvu (vzniká společné členství manželů v bytovém družstvu). Právě společný členský podíl manželů v bytovém družstvu je pak majetkovou hodnotou, která je předmětem vypořádání společného jmění manželů.

Oproti tomu právo společného nájmu bytu manžely, upravené ustanoveními § 703 až § 705 obč. zák., není majetkovým právem samostatně vypořadatelným jako součást společného jmění manželů, jak je definováno ustanovením § 143a obč. zák. Ostatně, sama dovolatelka se zrušení tohoto práva nedomáhá v mezích řízení o vypořádání společného jmění úpadce a žalované (žalobou podanou podle § 26a odst. 1 ZKV), nýbrž žalobou podle § 705 odst. 1 obč. zák. Přitom v právní teorii ani soudní praxi není pochyb o tom, že ani po rozhodnutí soudu o zrušení práva společného nájmu bytu manžely není (společné) právo nájmu bytu manžely, o které jeden z rozvedených manželů v důsledku takového rozhodnutí přišel, předmětem vypořádání zaniklého společného jmění manželů. V tomto ohledu není rozdílu mezi právem společného nájmu bytu manžely a právem společného nájmu družstevního bytu manžely.

Nájemnímu právu jako takovému sice nelze upřít majetkovou hodnotu, české konkursní právo však s tímto právem (je-li nájemcem úpadce) jako se samostatně zpeněžitelnou majetkovou hodnotou nepočítá ani za jeho trvání. Jinak řečeno, nájemní vztah, v němž je úpadce účasten jako nájemce, může správce konkursní podstaty ukončit výpovědí za podmínek plynoucích z § 14 odst. 5 ZKV (v době prohlášení konkursu na majetek úpadce šlo v identickém znění o § 14 odst. 3 ZKV a v době vydání napadeného usnesení o § 14 odst. 4 ZKV), úpadcovo právo nájmu však postupy předvídanými v § 27 ZKV ani jinak zpeněžit nemůže.

Z dovolatelčiny argumentace v průběhu celého řízení je přitom zjevné, že názor, že je namísto úpadce aktivně věcně legitimována k podání žaloby o zrušení práva společného nájmu družstevního bytu manžely, prosazuje jako prostředek, na jehož základě bude možné v řízení o vypořádání společného jmění manželů K. vypořádat jejich (společný) členský podíl v bytovém družstvu.

Dovolatelka ovšem přehlédla účinky, jež s prohlášením konkursu na majetek člena družstva pojí výše citovaného ustanovení § 231 odst. 1 obch. zák., totiž zánik členství v družstvu.

Zánik členství v družstvu podle uvedeného ustanovení vyvolává rovněž pravomocné nařízení výkonu rozhodnutí postižením členských práv a povinností (srov. § 320a o. s. ř.) nebo vydání exekučního příkazu k postižení členských práv a povinností po právní moci usnesení o nařízení exekuce (srov. § 63 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu, ve znění pozdějších předpisů).

Řešení otázky, jaké účinky na společné členství manželů v družstvu (na jejich společný členský podíl v družstvu) má nařízení výkonu rozhodnutí postižením členských práv a povinností nebo vydání exekučního příkazu k postižení členských práv a povinností po právní moci usnesení o nařízení

exekuce vůči jednomu z manželů (povinnému), je přitom určující i pro vymezení účinků prohlášení konkursu na majetek jednoho z manželů při společném členství manželů v družstvu.

Úprava obsažená v § 231 odst. 1 obch. zák. je reakcí na novelu občanského soudního řádu provedenou s účinností od 1. 1. 2001 zákonem č. 30/2000 Sb., v jejímž rámci bylo do občanského soudního řádu vtěleno ustanovení § 320a a nové znění § 320, vycházející z koncepce, podle které nařízením výkonu rozhodnutí postižením členských práv a povinností povinného v družstvu zaniká účast povinného v družstvu a vzniká mu majetkový nárok povinného na vypořádací podíl v družstvu. Vlastní výkon rozhodnutí se v takovém případě provádí postižením pohledávky z práva povinného na vypořádací podíl v družstvu. Srov. k tomu i důvodovou zprávu k bodům 410 a 411 vládního návrhu zákona č. 30/2000 Sb., v níž se mimo jiné dále uvádí, že „dosavadní právní úprava neumožňovala tato práva postihnout výkonem rozhodnutí, neboť jde o takový soubor majetkových a nemajetkových práv, který podle hmotněprávní úpravy není bez dalšího volně převoditelný na jiného,“ a že „navrhovaná úprava si klade za cíl umožnit výkon rozhodnutí i na takovéto majetkové právo povinného.“

Z výše řečeného plyne, že ve vztahu k výkonu rozhodnutí nebo k exekuci je vyloučeno uvažovat o takovém výkladu ustanovení § 231 odst. 1 obch. zák., na jehož základě by členství v družstvu zaniklo jen tomu z manželů – společných členů družstva, jenž ve vykonávacím nebo exekučním řízení vystupuje jako povinný. Výše ohlášený záměr zákonodárce by takovým výkladem byl zcela popřen a takto formulovaný účinek zákona by se stal zbytečným. Povinnému manželu by totiž při zachování (nyní již výlučného) členství druhého manžela pohledávka z práva na vypořádací podíl v družstvu nevznikla.

Rovněž závěr, že členská práva a povinnosti povinného manžela v družstvu nejsou postižitelná postupy podle § 320a o. s. ř. a § 63 exekučního řádu, jde-li o společné členství povinného a jeho manžela, by odporoval cíli a účelu sledovanému úpravou vtělenou v procesní rovině do posledně označených ustanovení a v rovině hmotněprávní do ustanovení § 231 obch. zák.

Gramatickému i teleologickému výkladu ustanovení § 231 odst. 1 obch. zák. naopak odpovídá závěr, podle kterého nařízením výkonu rozhodnutí postižením členských práv a povinností povinného člena družstva nebo vydáním exekučního příkazu k postižení členských práv a povinností povinného člena družstva po právní moci usnesení o nařízení exekuce zaniká „členství v družstvu“ bez zřetele k tomu, zda jde o členství společné (s manželem povinného) nebo výlučné. Ustanovení § 231 odst. 1 obch. zák. v daných souvislostech rozdíl mezi členstvím výlučným a společným nečiní a vzhledem k výše odůvodněné nemožnosti interpretace uvedené normy způsobem, jenž přivodí zánik členství jen tomu z manželů – společných členů družstva, který ve vykonávacím nebo exekučním řízení vystupuje jako povinný, není jeho text v žádném směru oporou pro závěr, že společné členství manželů, z nichž jeden je povinným, takto zaniknout nemůže.

Logikou věci je dáno, že zaniká-li společné členství manželů nařízením výkonu rozhodnutí postižením členských práv a povinností vůči jednomu z manželů nebo vydáním exekučního příkazu k postižení členských práv a povinností vůči jednomu z manželů po právní moci usnesení o nařízení exekuce, má tytéž účinky i prohlášení konkursu na majetek jednoho z manželů, kteří jsou společnými členy družstva.

Manželům, jimž tímto způsobem zaniklo společné členství v družstvu, pak vzniká společná pohledávka z práva na vypořádací podíl v družstvu, kterou lze (vzhledem k tomu, že prohlášením konkursu zaniká společného jmění manželů) bez obtíží zahrnout do vypořádání společného jmění manželů.

Zaniká-li prohlášením konkursu (jako v posuzované věci) společné členství manželů v bytovém družstvu, není dán důvod domáhat se soudně zrušení práva společného nájmu družstevního bytu

manžely také vzhledem k úpravě obsažené v § 714 obč. zák.

Podle ustanovení § 714, věty první, obč. zák., ve znění účinném v době prohlášení konkursu na majetek manžela žalované i v době vydání napadeného rozhodnutí, totiž zánikem členství osoby v bytovém družstvu zanikne i její nájem bytu. Jestliže tedy manželům K. ke dni prohlášení konkursu na majetek Ing. J. K. svědčilo s právem společného nájmu družstevního bytu manžely i společné členství v bytovém družstvu, pak prohlášením konkursu zaniklo se zánikem (společného) členství obou manželů v bytovém družstvu (podle § 231 odst. 1 obch. zák.) i právo společného nájmu družstevního bytu (§ 714 obč. zák.) a výlučným či společným nájemcem tohoto bytu již žádný z nich není.

Právní posouzení věci odvolacím soudem je tedy správné a dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. dán není. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243b odst. 2 o. s. ř.).